

Lletra als camarades (17-10-1917)

V. I. Lenin

Camarades,

Vivim una època que és tan crítica que els fets se succeeixen a una velocitat tan increïble que un comentarista situat per la fatalitat una mica enfora de la corrent de la història s'arrisca constantment de fer tard o de resultar mal informat, especialment si passa gaire temps abans que els seus escrits apareguen impresos. Tot i que me n'adonc completament, he d'adreçar amb tot aquesta lletra als bolxevics, fins i tot amb el risc que no es publiqui a la fi, degut a que les vacil·lacions contra les quals consider el meu deure d'advertir de la forma més decisiva d'això són d'una natura tan excepcional i poden tindre un efecte desastrós en el partit, en el moviment del proletariat internacional i en la revolució. Quant al perill de fer tard, ho evitaré en indicar la natura i la data de la informació que tinc.

No fou fins el dilluns 16 d'octubre al matí, que vaig veure un camarada que havia participat el dia abans en una reunió bolxevic molt important a Petrograd, i que m'informà amb detall de la discussió. La qüestió discutida era la mateixa de la insurrecció discutida pels diaris del diumenge de totes les tendències polítiques. La reunió representava tothom de la màxima influència de tots els sectors de l'activisme bolxevic de la capital. Tan sols una minoria ben insignificant de la reunió, concretament dos camarades, prengueren una posició negativa. Els arguments que presentaren aquests camarades eren tan febles que són una manifestació de tota la confusió, tímidesa i col·lapse en les idees fonamentals del bolxevisme i de l'internacionalisme revolucionari proletari que no és fàcil de descobrir una explicació per aquestes penoses vacil·lacions. Resta, però, el fet i com que el partit revolucionari no té cap dret a tolerar vacil·lacions en qüestions tan serioses, i com que aquest parell de camarades, que han escampat els llurs principis als quatre vents, podrien provocar confusió, cal analitzar els llurs arguments, denunciar-ne les vacil·lacions i mostrar-ne com de són de penoses. Les línies següents són un intent de fer-ho.

«No tenim la majoria entre la gent, i sense aquesta condició l'aixecament és inútil...».

La gent que pot dir això o distorsionen la veritat o són pedants que volen una garantia per avançat de què per tot el país el partit bolxevic ha rebut exactament la meitat més un dels vots, com a condició prèvia i sense tindre la menor consideració de les circumstàncies reals de la revolució. La història mai no ha donat una garantia així, i és prou incapaç de donar-la en cap revolució. Fer una demanda així és burlar-se del públic, i no és res més que una tapadora per amagar la pròpia fugida de la realitat.

Ja que la realitat ens mostra clarament que fou després dels dies de juliol que la majoria del poble començà ràpidament a passar-se al costat dels bolxevics. Això ho demostrà per primera vegada les eleccions del 20 d'agost de Petrograd, fins i tot abans de la revolta de Kornilov, quan el vot bolxevic augmentà d'un 20 a un 33% en la ciutat sense incloure-hi els suburbis, i després en les eleccions al consell de districte de Moscou el setembre, quan el vot bolxevic augmentà d'un 11 a un 49,3% (un camarada de Moscou, que vaig veure recentment, em deia que la xifra correcta és d'un 51%). Això ho confirmaren les noves eleccions als soviets de camperols, a més del fet que el llur sovieta central «Avksentjev», s'haja expressat contra la coalició. Oposar-se a la coalició suposa a la pràctica seguir els bolxevics. A més, els reports del front demostren com més va més sovint i més clarament que els soldats es passen en massa al costat dels bolxevics amb una decisió més gran encara, malgrat les difamacions i els atacs maliciosos dels dirigents social-revolucionaris i menxevics, dels oficials, dels diputats, etc., etc.

Finalment, però no sense importància, hi ha el fet més destacat la vida russa dels nostres dies, la revolta de la pagesia. Això mostra objectivament, no amb mots sinó amb fets, que la gent es passa

al costat dels bolxevics. Però resta el fet, malgrat les mentides de la premsa burgesa i dels seus miserables sí-senyors de la «vacil·lant» Novaya Z'izn , de qui crida a la revolta i a l'anarquia. El moviment camperol de la gubèrnia de Tambov era un aixecament tan en el sentit físic com polític, un aixecament que ha donat uns resultats polítics tan esplèndids com, en primer lloc, l'acord de traspasar la terra als camperols. No és per res que la colla social-revolucionària, inclosa Djelo Naroda , espantada per l'aixecament, ara proclama la necessitat de traspasar la terra als camperols. Vet ací una demostració pràctica de la correcció del bolxevisme i del seu èxit. Resultà impossible d'«alliçonar» els bonapartistes i els llur lacais en el pre-parlament de cap altra forma que amb un aixecament.

Això és un fet i els fets són cabuts. I un «argument» factual així en favor d'un aixecament és més fort que milers d'evasions «pessimistes» per part de polítics confosos i esporuguits.

Si l'aixecament camperol no era un fet d'importància política nacional, els lacais social-revolucionaris del pre-parlament no cridarien la necessitat de lliurar la terra als camperols.

Una altra conseqüència política i revolucionària esplèndida de l'aixecament camperol, ja assenyalada a Raboc'i Put , és el lliurament de gra a les estacions ferroviàries de la gubèrnia de Tambov. Vet ací un altre «argument» per vosaltres, cavallers confosos, un argument a favor de l'aixecament com a únic mitjà per salvar el país de la fam que toca a la porta i d'una crisi de dimensions inoïdes. Mentre que els traïdors social-revolucionaris i menxevics remuguen, fan teatre, escriuen resolucions, prometen alimentar els afamats amb la convocatòria de l'Assemblea Constituent, el poble comença a resoldre el problema del pa a la bolxevic, amb la rebel·lió contra els terratinents, els capitalistes i els especuladors.

Fins i tot la premsa burgesa , fins i tot Russkaja Volja , es va veure obligada a admetre els resultats sorprenents d'una solució així (l'única solució real) del problema del pa, en publicar informació sobre el fet que les estacions ferroviàries de la gubèrnia de Tambov eren plenes de gra... I això després que els camperols s'haguessen revoltat!

Dubtar ara que la majoria del poble segueix i seguirà els bolxevics és una vacil·lació lamentable i a la pràctica és abandonar tots els principis del revolucionarisme proletari, la completa renúncia al bolxevisme.

«No som prou forts com per prendre el poder, i la burgesia no és prou forta com per impedir la convocatòria de l'Assemblea Constituent».

La primera part d'aquest argument és una simple paràfrasi de l'anterior. No es guanya en força o en poder de convicció quan la confusió dels seus autors i la port a la burgesia s'expressen en termes de pessimisme en relació als obrers i en optimisme en relació a la burgesia. Si els oficials cadets i els cosacs diuen que lluitaran contra els bolxevics fins a la darrera gota de sang, això mereix tot el crèdit; si, però, els obrers i soldats expressen en reunions de centenars una plena confiança en els bolxevics i afirmen la llur disposició a defensar el traspàs del poder als soviets, llavors és «prudent» recordar que vota és una cosa i lluitar una altra!

Si argumentau així, és clar, «refutau» la possibilitat d'un aixecament. Però, podem demanar-nos, de quina forma aquest «pessimisme» d'orientació peculiar amb la seua crida peculiar difereix d'un desplaçament polític cap al costat de la burgesia?

Guaitau els fets. Recordau les declaracions bolxevics, repetides milers de vegades i ara «oblidades» pels nostres pessimistes. Hem dit milers de vegades que els soviets de representants d'obriers i soldats són una força, que són l'avantguarda de la revolució, que *poden* prendre el poder. Milers de vegades hem escridassat els menxevics i social-revolucionaris per fraseologies sobre els «òrgans plenipotenciaris de la democràcia» acompanyades de la por a traspasar el poder als soviets.

I què ha demostrat la revolta de Kornilov? Ha demostrat que els soviets són una força real.

I, ara, després que l'experiència ha demostrat això, amb fets, s'espera que repudiam el bolxevisme, en renegam, i diguem que no som prou forts (tot i que els soviets de Petrograd i de Moscou i una

majoria dels soviets provincials són de part dels bolxevics)! No són aquestes vacil·lacions lamentables? De fet, els nostres «pessimistes» abandonen la consigna de «Tot el poder pels soviets», tot i que tenen por d'admetre-ho.

Com es pot demostrar que la burgesia no és prou forta com per impedir la convocatòria de l'Assemblea Constituent?

Si els soviets no tenen la força per enderrocar la burgesia, això vol dir que aquesta és prou forta com per evitar la convocatòria de l'Assemblea Constituent, ja que no hi ha ningú que l'ature. Confiar en les promeses de Kerenski i companyia, confiar en les resolucions del pre-parlament servil—és digne això d'un membre d'un partit proletari i d'un revolucionari?

No tan sols té la burgesia prou força com per impedir la convocatòria de l'Assemblea Constituent si el govern actual no és enderrocat, sinó que pot aconseguir també aquest resultat indirectament si lliura Petrograd als alemanys, deixa obert el front, augmenta els locauts i saboteja la distribució de queviures. Els fets han demostrat que la burgesia ja ha fet això en part, la qual cosa vol dir que són capaços de fer-ho fins al final, si els obrers i els soldats no els enderroquen.

«Els soviets han d'ésser un revòlver al cap del govern amb la demanda de convocar l'Assemblea Constituent i aturar tots els complots kornilovistes».

Fins ací ha arribat un dels dos tristos pessimistes.

Ha arribat tan lluny perquè refusar l'aixecament és el mateix que refusar la consigna de «tot el poder pels soviets».

És clar que cap consigna és «sagrada»; tots hi som d'acord en això. Però llavors per què ningú no ha plantejat la qüestió de canviar de consigna (de la mateixa forma que vaig plantejar la qüestió després dels dies de juliol? Per què tindre por de dir-ho obertament, quan el partit, d'ençà de setembre, ha discutit la qüestió de l'aixecament, que és ara l'única forma de realitzar la consigna de «tot el poder pels soviets».

No hi ha cap via de retorn pels nostres tristos pessimistes. Una renúncia a l'aixecament és una renúncia al traspàs del poder als soviets i implica un «traspàs» de totes les esperances a la burgesia amable, que ha «promès» de convocar l'Assemblea Constituent.

És tan difícil d'entendre que una vegada que el poder és a mans dels soviets, l'Assemblea Constituent i el seu èxit són garantits? Els bolxevics ho han dit milers de vegades i ningú mai no ha provat de refutar-ho. Tothom ha reconegut aquesta «combinació», però passar de contraban una renúncia al traspàs del poder als soviets sota la soberta de mots «combinats», passar-la de contraban secretament mentre es té por de renunciar a la nostra consigna obertament és quelcom sorprenent. Hi ha cap terme parlamentari per descriure-ho?

Hi ha qui s'ha encarat agudament al nostre pessimista: «és un revòlver sense munició?» Si és així, vol dir passar-se directament als Lieber-Dan, que han declarat els soviets un «revòlver» milers de vegades i que han enganyat el poble milers de vegades. Ja que mentre els controlaven els soviets resultaren inútils.

Si, però, hi ha d'haver un revòlver «amb munició», això no pot voler dir res més que la preparació tècnica d'un aixecament; la munició cal aconseguir-la, el revòlver cal carregar-lo—i amb la munició tota sola no n'hi haurà prou.

O anau directament al costat dels Lieber-Dan i renúnciau obertament a la consigna de «tot el poder pels soviets», o començau l'aixecament.

No hi ha tercera via.

«La burgesia no pot retre Petrograd als alemanys, tot Rodz'ianko ho voldria, ja que la lluita no la fa la burgesia, sinó els nostres heroics mariners».

Aquest argument es redueix al mateix «optimisme» en relació a la burgesia que es manifesta

fatalment a cada passa pels qui són pessimistes quant a les forces revolucionàries i les capacitats del proletariat.

La lluita la fan els heroics mariners, però això no impedeix que dos almiralls desapareguen abans de la captura d'Esel!

Això és un fet i els fets són cabuts. Els fets demostren que els almiralls són capaços de traïr no pas menys que Kornilov. És un fet indiscutible que l'estat major no s'ha reformat, i que el comandament és de composició kornilovista.

Si els kornilovistes (amb Kerenski al capdavant, ja que ell també és un kornilovista) volen lliurar Petrograd, ho poden fer de dues o fins i tot de tres maneres.

Primer, poden, amb una acte de traïció per part dels oficials kornilovistes, obrir el front terrestre septentrional.

En segon lloc, poden «acordar» una llibertat d'actuació a tota la flota alemanya, que és més forta que la nostra; poden arribar a un acord alhora amb els imperialistes alemanys i britànics. És més, els almiralls que han desaparegut poden haver lliurat els plans als alemanys directament .

En tercer lloc, poden, mitjançant locauts, i amb el sabotatge del lliurament de menjar, dur les nostres tropes a una desesperació i impotència completes.

Cap d'aquestes tres vies es pot negar. Els fets han demostrat que el partit burgès-cosac de Rússia ja ha tocat totes les tres portes i ha provat d'obrir-les a la força.

Què se segueix? Se segueix que no tenim cap dret d' esperar fins que la burgesia escanye la revolució.

L'experiència ha demostrat que els desitjos de Rodzianko no són cap broma. Rodzianko és un home de negocis. Rodzianko té el suport del capital . Això és indubtable. El capital és una força tremenda mentre el proletariat no tinga poder. Durant dècades , Rodzianko ha dut a terme fidelment i sincera les polítiques del capital.

Què se segueix? Se segueix que vacil·lar en la qüestió de la insurrecció com a únic mitjà per salvar la revolució suposa encongir-se en aquella credulitat covarda en la burgesia que és la credulitat cega mig-Lieber-Dan, social-revolucionària-menxevic i mig-«camperola», contra la qual els bolxevics han lluitat el major temps.

O us creuau els braços desfeïnats damunt el pit buit, esperau i jurau «fidelitat» a l'Assemblea Constituent fins que Rodzianko i companyia hagen lliurat Petrograd i escanyat la revolució o començau una insurrecció. No hi ha tercera via.

Fins i tot la convocatòria de l'Assemblea Constituent, tota sola, no canvia res, ja que cap «constituent», cap votació de cap assemblea arxi-sobirana tindrà cap efecte en la fam, o en Wilhelm. Tant la convocatòria com l' èxit de l'Assemblea Constituent depenen del traspàs del poder als soviets. Aquesta antiga veritat bolxevic la demostra la realitat com més va més fortament i més cruel .

«Ens fem més forts de dia en dia. Podem entrar en l'Assemblea Constituent com una oposició forta; per què hauríem d'arriscar-ho tot?...»

Aquest és l'argument de filisteu que ha «llegit» que l'Assemblea Constituent ha sigut convocada, i que s'adapta confiadament al curs més legal, més lleial i més constitucional.

És una pena, però, que esperar l'Assemblea Constituent no resolga ni la qüestió de la fam ni la qüestió de lliurar Petrograd. Aquesta «jugada» l'obliden els innocents o els confosos o els qui s'han permès d'espantar-se.

La fam no esperarà. El camperol que s'aixeca no esperarà. La guerra no esperarà. Els almiralls que han desaparegut no esperaran.

Accedirà la fam a esperar perquè els bolxevics proclamam la fe en la convocatòria de l'Assemblea Constituent? Accediran els almiralls que han desaparegut a esperar? Accediran els Maklakov i Rodzianko a aturar els locauts i el sabotatge dels subministrament de gra, o de denunciar els tractats secrets amb els imperialistes britànics i alemanys?

A això es redueixen els arguments dels herois de les «il·lusions constitucionals» i del cretinisme parlamentari. La realitat viva desapareix, i ço que resta és tan sols un paper que tracta de la convocatòria de l'Assemblea Constituent; no hi ha més que anar a les eleccions.

I, cecs, encara es demanen per què el poble afamat i els soldats traïts pels generals i els almiralls són indiferents a les eleccions! Oh, wiseacres!

«Si els kornilovistes començassen de nou, hauríem d'encarar-nos-hi! Però per què arriscar-nos i començar nosaltres?»

Això és extraordinàriament convincent i revolucionari. La història no es repeteix, però si li girem l'esquena, contemplam la primera revolta kornilovista i repetim: «Tan sols si començassen els kornilovistes»—si fem això, quina excel·lent estratègia revolucionària seria. Com s'assembla a un joc d'esperes! Potser els kornilovistes començaran de nou en un moment inoportú. No és aquest un argument «de pes»? Quina mena de fonament sòlid per una política proletària és això?

I què passaria si els kornilovistes del segon intent haguessen après un parell de coses? Què passaria si s'esperassen al començament dels avalots per la fam, a que el front siga trencat, Petrograd lliurat, abans de començar? Què passaria llavors?

Es proposa que construïm la tàctica del partit proletari a partir de la possibilitat que els kornilovistes repeteixen un dels seus antics errors!

Oblidau tot el que ha passat i han demostrat els bolxevics un centenar de vegades, tot allò que sis mesos d'història de la nostra revolució han provat, és a dir, que *no* hi ha cap eixida i que no n'hi pot haver llevat d'una dictadura dels kornilovistes o una dictadura del proletariat. Oblidau això, renunciieu a tot plegat i esperau! Esperau què? Esperar un miracle, que el curs tempestuós i catastròfic dels fets des del 20 d'abril fins el 29 d'agost siga succeït (degut a una perllongació de la guerra i la generalització de la fam) per una convocatòria pacífica, tranquil·la, planera i legal de l'Assemblea Constituent i per un assoliment de les seues decisions més justes. Vet ací la tàctica «marxista»! Esperau, afamats! Kerenski ha promès de convocar l'Assemblea Constituent.

«No hi ha realment res en la situació internacional que ens obligue a actuar immediatament, i és més probable que perjudicam la causa d'una revolució socialista a Occident, si ens deixassem matar...»

Aquest argument és realment magnífic: el «propi» Scheidemann, el «propi» Renaudel no serien capaços de «manipular» més astutament les simpaties obreres per la revolució socialista internacional!

Simplement pensau-hi: sota condicions infernalment difícils, amb no pas més d'un Liebknecht (i a la presó), sense diaris, sense llibertat de reunió, sense soviets, amb totes les classes de la població, inclosa la pagesa acomodada, increïblement hostils a la idea de l'internacionalisme, amb la burgesia imperialista gran, mitjana i petita esplèndidament organitzada—els alemanys, és a dir, els internacionalistes revolucionaris alemanys, els obrers alemanys vestits amb uniformes de mariners, començaren un motí a l'armada amb una oportunitat de cent de guanyar.

Però nosaltres, amb dotzenes de publicacions a la nostra disposició, llibertat de reunió, una majoria en els soviets, nosaltres, els proletaris internacionalistes més ben situats del món, hauríem de refusar de donar suport als revolucionaris alemanys amb el nostre aixecament. Hauríem de raonar com els Scheidemann i els Renaudel, que és més prudent no revoltar-se, ja que si ens deixàssem matar, llavors el món perdria uns internacionalistes tan excel·lents, assenyats i ideals!

Provam com d'assenyats som. Aprovam una resolució de simpatia amb els insurreccionistes

alemanys , i renunciem a la insurrecció a Rússia. Això seria un internacionalisme genuí i assenyat. Imaginau com de ràpidament floriria l'internacionalisme mundical, si la mateixa sàvia política hagués de triomfar a tot arreu !

La guerra ha fatigat i tormentat els obrers de tots els països fins a l'extrem. Els esclats sovintegen a Itàlia, Alemanya i Àustria. Tan sols nosaltres tenim soviets de representants d'obriers i soldats. *Mantinguem-nos, doncs, a l'espera* . Traïm els internacionalistes alemanys com traïm els camperols russos, que, no amb mots sinó amb fets, amb el llur aixecament contra els terratinents, ens criden a aixecar-nos contra el govern de Kerenski...

Deixam que els núvols de la conspiració imperialista dels capitalistes de tots els països que es disposen a escanyar la revolució russa s'apleguen—esperarem pacientment fins que ens encanyen amb el ruble ! Per comptes d'atacar els conspiradors i trencar-los les files amb una victòria dels soviets de representants d'obriers i de soldats, esperam l'Assemblea Constituent, on tots els complots internacionals seran vençuts amb el vot , sempre que Kerenski i Rodzianko convoquen decididament l'Assemblea Constituent. Tenim cap dret a dubtar de l'honestedat de Kerenski i Rodzianko?

«Però 'tothom' ens és en contra! Som aïllats; el Comitè Executiu Central, els internacionalistes menxevics, la gent de Novaia Z'izn , i els social-revolucionaris d'esquerres han publicat i publiquen crides contra nosaltres!».

Un argument esclafador. Fins ara hem denunciat implacablement els vacil·ladors per les vacil·lacions. En fer-ho , ens hem guanyat les simpaties del poble. En fer-ho , ens hem guanyat els soviets, sense els quals l'aixecament no seria ni segur, ni ràpid ni cert. Ara empram els soviets que ens hem guanyat per tal de moure'ns cap al camp dels vacil·ladors . Quina carrera esplèndida pel bolxevisme!

Tota l'essència de la política dels Lieber-Dan i dels C'ernov, i també dels social-revolucionaris i menxevics d'esquerres, consisteix en vacil·lacions . Els social-revolucionaris d'esquerres i els menxevics internacionalistes tenen una importància política tremenda com a indicatiu del fet que les masses es mouen cap a l'esquerra . Dos fets com el pas d'un 40% tant de menxevics com de social-revolucionaris al camp de l'esquerra, d'una banda, i l'aixecament camperol, de l'altre, són clarament i òbvia interconnectats.

Però és el propi caràcter d'aquesta connexió la que revela la manca abismal de tremp dels qui ara insisteixen en el fet que el Comitè Executiu Central, que s'ha podrit, o els social-revolucionaris d'esquerres i companyia que vacil·len, han sortit contra nostra. Ja que aquestes vacil·lacions de dirigents petit-burgesos—els Martov, Kamkov, Sukhanov, i companyia—han de comparar-se amb l'aixecament dels camperols. Vet ací una comparació política realista . Amb qui anirem? Hauríem de fer-ho amb els grapat vacil·lants dels dirigents de Petrograd, que han expressat indirectament el gir cap a l'esquerra de les masses, però que, en cada gir polític, han dubtat, vacil·lat i demanat lamentablement perdó als Lieber-Dan, Avksentiev i companyia, o amb aquestes masses que s'han desplaçat a l'esquerra ?

Així, i tan sols així, es pot presentar la qüestió.

Com que l'aixecament camperol ha sigut traït pels Martov, Kamkov i Sukhanov, se'ns demanà a nosaltres, el partit obrer dels internacionalistes revolucionaris, que el traïm també. A això es redueix la política d'acusacions dels social-revolucionaris d'esquerres i dels menxevics internacionalistes.

Però hem dit que per ajudar els vacil·lants, hem de deixar de vacil·lar nosaltres. Que no han «vacil·lat» aquests «amables» demòcrates petit-burgesos d'esquerres a favor de la coalició? A llarg termini aconseguirem de fer que ens seguissen perquè nosaltres no vacil·làvem. Els fets han mostrat que tenim raó.

Aquests cavallers amb les llurs vacil·lacions sempre aturen la revolució; tan sols nosaltres l'hem salvada. Hauríem d'abandonar ara, quan la fam toca a la porta de Petrograd i Rodzianko i

companyia preparen la rendició de la ciutat?!

«Però ni tan sols tenim connexions fermes amb els ferroviaris i els treballadors postals. Els llurs representants oficials són els Planson. I podem guanyar sense la posta i sense el ferrocarril?».

Sí, sí, Planson per aquí, Lieber-Dan per allà. Quina confiança els hi han mostrat les masses ? No hem demostrat sempre que aquests dirigents traïren les masses ? No es giraren les masses d'aquests líders cap a nosaltres , tant en les eleccions a Moscou com en les eleccions als soviets? O potser la massa d'empleats del ferrocarril i de la posta no passen gana! O no fan vaga contra Kerenski i companyia?

«Teníem connexions amb aquests sindicats abans del 28 de febrer?» demanà un camarada a un pessimista. El darrer respongué assenyalant que les dues revolucions no es poden comparar. Però aquesta resposta tan sols reforça la posició del qui demanà la qüestió. Ja que són els bolxevics els qui han parlat milers de vegades de la preparació perllongada per la revolució proletària contra la burgesia (i no n'han parlat amb l'objectiu d'oblidar els mots quan arribe el moment decisiu). La vida política i econòmica dels sindicats de treballadors postals i de telègrafs i dels ferroviaris es caracteritza per la pròpia separació dels elements proletaris de les masses de capa superior petit-burguesa i burgesa. No és absolutament necessari assegurar «connexions» amb tal o tal sindicat prèviament; allò que importa és que tan sols una victòria de l'aixecament proletari i camperol pot satisfer les masses tant de l'exèrcit de ferroviaris com de treballadors postals i de telègrafs.

«Hi ha tan sols prou pa a Petrograd per dos o tres dies. Podem donar pa als insurrectes?»

Aquesta és una de mil puntualitzacions escèptiques (els escèptics poden «dubtar» sempre i no se'ls pot refutar amb res més que amb l'experiència), una de les puntualitzacions que carreguen les culpes en els muscles equivocats.

Són Rodzianko i companya, és la burgesia la que prepara la fam i especula per escanyar la revolució de fam. No hi ha cap eixida a la fam i no n'hi pot haver cap llevat d'amb un aixecament dels camperols contra els terratinents al camp i amb una victòria dels obrers damunt els capitalistes a les ciutats i a Petrograd i Moscou. No hi ha cap altre camí que aconseguir el gra dels rics, o transportar-lo malgrat el llur sabotatge, o trencar la resistència dels empleats corruptes i dels intermediaris capitalistes, o establir una comptabilitat estricta. La història de les organitzacions de subministrament i les dificultats alimentàries de la «democràcia» amb els seus milions de queixes pel sabotatge dels capitalistes, amb udols i súpliques n'és prova.

No hi ha poder a la terra a banda del poder d'una revolució proletària victoriosa que puga anar més enllà de les queixes i imploracions i llàgrimes cap a l'acció revolucionària . I com més trigue la revolució proletària, com més siga aturada pels fets i vacil·lacions dels indecisos i confosos, més víctimes en produirà i més difícil serà organitzar el transport i la distribució d'aliments.

«En la insurrecció un endarreriment és fatal» és la nostra resposta als qui tenen el trist «coratge» de mirar a la creixent ruïna econòmica, a la fam que s'apropa, i encara dissuaden els obrers d'aixecar-se (és a dir, els persuades per esperar i confiar en la burgesia per un període més).

«Tampoc no hi ha cap perill en el front. Fins i tot si els soldats arriben a un armistici tot sols, encara no seria cap calamitat».

Però els soldats no arribaran a cap armistici. Per això cal el poder estatal i no se'l pot obtindre sense un aixecament. Els soldats simplement desertaran . Reports del front ho diuen. No hem d'esperar degut al risc de contribuir a la col·lisió entre Rodzianko i Wilhelm i al risc d'una ruïna econòmica completa , si els soldats deserten en masses, una vegada (quan ja són a prop de la desesperació) caiguen en la desesperació absoluta i ho deixen tot a mans del destí.

«Però si prenem el poder, i no obtenim ni un armistici ni una pau democràtica, els soldats no voldran combatre en una guerra revolucionària. Què doncs?»

Un argument que fa vindre a la ment la dita: un ximple pot demanar deu vegades més qüestions que les que poden respondre deu savis.

Mai no hem negat les dificultats dels qui són en el poder durant una guerra imperialista. Amb tot, sempre hem defensat la dictadura del proletariat i de la pagesia pobra. Renunciarem a això quan ha arribat el moment d'actuar?

Sempre hem dit que la dictadura del proletariat en un país crea canvis gegantins en la situació internacional, en la vida econòmica del país, en la situació de l'exèrcit i en el seu ànim —«oblidarem» ara tot això, i ens deixarem atemorir per les «dificultats» de la revolució?

«Com tothom reporta, les masses no tenen els ànims que els durien als carrers. Entre els signes que justifiquen el pessimisme es pot esmentar l'enormement creixent circulació de la premsa pogromista i de les Centúries Negres».

Quan la gent es deixa atemorir per la burgesia, tots els objectes i fenòmens els hi semblen grocs. En primer lloc substitueixen el criteri marxista del moviment per un d'impressionista i intel·lectualista; substitueixen l'anàlisi política del desenvolupament de la lluita de classes i el decurs dels esdeveniments de tot el país amb tot el rerefons internacional per impressions subjectives d'ànims. Obliden «convenientment», és clar, que una línia de partit ferma, la seua decisió innegociable, és també un factor creador d'ànims, especialment en els moments revolucionaris més forts. De vegades és molt «convenient» per la gent oblidar que els dirigents responsables, amb les llurs vacil·lacions i la llur rapidesa per cremar els ídeols d'ahir, causen les vacil·lacions més intractables en els ànims de determinats estrats de les masses.

En segon lloc—i aquest és en l'actualitat l'aspecte principal—pel que fa als ànims de les masses, la gent sense tremp s'oblida d'afegir:

que «tothom» la reporta com tensa i expectant;

que «tothom» coincideix que, si els soviets els criden en defensa dels soviets, els obrers s'aixecaran com un sol home;

que «tothom» coincideix que els obrers són enormement insatisfets per la indecisió dels centres quant a la «darrera lluita decisiva», la inevitabilitat de la qual reconeixen clarament;

que «tothom» caracteritza unànimament els ànims de les masses més àmplies com proper a la desesperació i assenyala l'anarquia que s'hi desenvolupa;

que «tothom» també reconeix que hi ha entre els obrers amb consciència de classe una reticència a eixir al carrer tan sols per manifestacions, tan sols per lluites parcials, ja que en l'aire hi ha una lluita general i no una de parcial, mentre que la inutilitat de les vagues, manifestacions i actes individuals per influir en les autoritats s'ha vist i tothom se n'ha adonat.

Etcètera .

Si ens miram aquesta caracterització dels ànims de les masses des del punt de mira de tot el desenvolupament de la lluita de classe i política i de tot el decurs d'esdeveniments durant els sis mesos de la nostra revolució, ens quedarà clar com la gent atemorida per la burgesia distorsionen la qüestió. Les coses no són com eren abans del 20-21 d'abril, del 9 de juny o de 3 de juliol, ja que llavors era una qüestió d'agitació espontània que nosaltres, com a partit, o no vam comprendre (20 d'abril) o vam aturar per dur-la a una manifestació pacífica (9 de juny i 3 de juliol), ja que sabem molt bé que llavors els soviets encara no eren nostres, que els camperols encara confiaven en Lieberdan-C'ernov i no en la via (insurgent) bolxevic, i que en conseqüència no podíem tindre la majoria del poble darrera nostre, i que en conseqüència l'aixecament seria prematur.

Llavors la majoria dels obrers amb consciència de classe no es feien la qüestió de la darrera lluita decisiva; ni una de cap de les nostres unitats de partit l'havia feta llavors. Pel que fa a les masses no-educades i més àmplies, ni hi havia un esforç coherent ni una decisió nascuda de la desesperació; tan sols hi havia una agitació espontània amb l'esperança innocent d'«influir» Kerenski i la burgesia amb l'«acció», amb una manifestació pura i simple.

Allò que cal per un aixecament no és això, sinó, per unda banda, una decisió conscient ferma i

insubornable per part dels elements amb consciència de classe de lluitar fins a la fi; i de l'altra, un sentiment de desesperació entre les masses més àmplies que senten que res no es podrà salvar amb mesures intermitges; que no es pot «influir» ningú; que els afamats «ho esclafaran tot, ho destruiran tot, fins i tot anàrquicament», si els bolxevics no són capaços de liderar-los en una batalla decisiva.

El desenvolupament de la revolució ha portat a la pràctica tant als obrers com a la pagesia precisament cap a aquesta combinació d'un ànim tens que resulta de l'experiència entre els conscients de classe i un ànim d'odi envers els qui empren l'arma del locaut i els capitalistes que s'apropa a la desesperació entre les masses més àmplies.

També podem entendre l'«èxit» en aquest propi terreny dels brivalls de la premsa reaccionària que denigren el bolxevisme. L'alegria maliciosa dels reaccionaris quan s'apropa una batalla decisiva entre la burgesia i el proletariat s'ha observat en totes les revolucions sense excepció; sempre ha sigut així, i és absolutament inevitables. I si us deixau atemorir per aquesta circumstància, llavors haureu de renunciar no tan sols a l'aixecament sinó a la revolució proletària en general. Ja que en una societat capitalista aquesta revolució no pot madurar sense que l'acompanye una alegria maliciosa per part de la reacció, que espera poder omplir de plomes al niu d'aquesta manera.

Els treballadors amb consciència de classe saben perfectament bé que les Centúries Negres treballen de mà a mà amb la burgesia, i que una victòria decisiva dels obrers (en la qual no hi creu la petita burgesia, de la qual tenen por els capitalistes, que les Centúries Negres de vegades cobejen per pura malícia, convençuts com estan de què els bolxevics no poden mantindre el poder)—que aquesta victòria *esclafarà* completament les Centúries Negres, que els bolxevics seran capaços de mantindre el poder fermament i en gran profit de tota la humanitat torturada i tormentada per la guerra.

De fet, és que hi ha qualcú amb seny que puga dubtar que els Rodziankos i els Suvorins actuen concertadament, que els s'han distribuït entre ells uns papers?

No han provat els fets que Kerenski actua sota les ordres de Rodzianko, mentre que l'Editorial Estatal de la República Russa (no riâu!) publica els discursos dels reaccionaris de les Centúries Negres de la «Duma» a expenses de l'estat. No ha sigut aquest fet denunciat fins i tot pels lacais de Djelo Naroda , que serveixen «el llur propi mannikin»? No ha demostrat l'experiència de totes les eleccions que les llistes dels cadets rebien un suport complet de *Novoje Vremja* , que és un diari venal control·lat pels «interessos» dels terratinents tsaristes?

No vem llegir ahir que els capitalistes comercials i industrials (capitalistes independents, és clar; oh, capitalistes independents, certament, ja que els Vikhlajevs i Rakitnikovs, els Gvozdjovs i Nikitins no són en coalició amb els cadets—déu ens guard—sinó amb cercles comercials i industrials independents !) han donat la ben bona suma de 300.000 rubles als cadets?

Tota la premsa de les Centúries Negres, si ens miram les coses des d'un punt de mira de classe i no sentimental, és una branca de la companyia «Rjabus'inski, Miljukov, i Co.". Els capitalistes compren, d'una banda, els Miljukov, Zaslavskjs, Potresovs, etcètera; de l'altra, les Centúries Negres.

La victòria del proletariat és l'únic mitjà per posar fi a aquesta intoxicació tan repugnant de la gent amb el verí barat de les Centúries Negres.

Té res d'estrany que la massa, cansada i xacrosa per la fam i per la continuació de la guerra, s'agafe al verí de les Centúries Negres? Pot hom imaginar-se una societat capitalista a un pas del col·lapse on les masses oprimides *no* es desesperen? Hi ha cap dubte que la desesperació de les masses, un gran part de les quals són encara ignorants, s'expressarà en l'augment del consum de tota mena de verins?

Els qui, en discutir sobre els ànims de les masses, culpen les masses de la pròpia manca de tremp, es troben en una situació sense remei. Les masses es divideixen entre els qui conscientment copsen el moment, i els qui inconscientment es disposen a arronsar-se en la desesperació; però les masses dels oprimits i dels afamats *no els hi manca* tremp..

«De l'altra banda, el partit marxista no pot reduir la qüestió d'un aixecament a la d'una conspiració

militar...».

El marxisme és una doctrina extremadament profunda i múltiple. No és, per tant, cap meravella que s'hi puguin arrencar sempre citacions de Marx—especialment quan les citacions es prenen inapropiadament—entre els «arguments» dels qui trenquen amb el marxisme. La conspiració militar és blanquisme, si els seus organitzadors no han analitzat el moment polític en general i la situació internacional en particular, si el partit no compta amb la simpatia de la majoria del poble, demostrat amb fets objectius, si el desenvolupament dels esdeveniments revolucionaris no ha comportat una refutació pràctica de les il·lusions conciliadores de la petita burgesia, si la majoria dels òrgans de lluita revolucionària de tipus soviètic que han sigut reconeguts com a autoritats o que hi actuen a la pràctica, no s'han conquerit, si no hi ha madurat un sentiment en l'exèrcit (si s'és en temps de guerra) contra el govern que allarga la guerra injusta contra la voluntat de tot el poble, si les consignes de l'aixecament (com «Tot el poder pels soviets», «La terra pels camperols», o «Oferta immediata d'una pau democràtica a totes les nacions bel·ligerants, amb una abolicció immediata de tots els tractats secrets i la diplomàcia secreta», etc.) no s'han fet àmpliament coneguts i populars, si els obrers avançats no són certs de la situació desesperada de les masses i del suport del camp, un suport demostrat amb un moviment camperol seriós o amb un aixecament contra els terratinents i el govern que defensa els terratinents, si la situació econòmica del país inspira una esperança honesta en una solució favorable de la crisi per mitjans pacífics i parlamentaris.

Amb això probablement n'hi ha prou.

En el meu pamflet titulat: *Poden els bolxevics mantindre el poder estatal?* (esper que aparega en un dia o dos), hi ha una citació de Marx que realment entra en la qüestió de la insurrecció i que enumera els trets de la insurrecció com a «art».

Estic disposat a sostindre que si haguéssim de proposar a tots aquests xerraires de Rússia que ara criden contra una conspiració militar, a obrir la boca i a explicar la diferència entre l'«art» d'una insurrecció i una conspiració militar que mereix una condemna, o bé repetirien tot allò citat abans o es cobririen de vergonya i provocarien el ridícul general dels obrers. Per què no ho provau, estimats pseudo-marxistes! Cantau-nos una cançó contra la «conspiració militar»!

POSTSCRIPT

Ja havia escrits les línies anteriors quan vaig rebre, a les vuit del vespre del dimarts, els diaris matinals de Petrograd; hi havia un article del senyor V. Bazarov a Novaja Z'izn . El senyor V. Bazarov assegura que «s'ha distribuït un manifest manuscrit per la ciutat, on s'hi presentaven, en nom de dos eminents bolxevics, arguments contra una acció immediada».

Si això és cert, deman als camarades, als quals aquesta lletra no els pot arribar abans del dimecres al migdia, de publicar-la tan ràpidament com siga possible.

No ho vaig escriure per la premsa; volia parlar-hi amb els membres del nostre partit. Però no podem restar callats quan els herois de Novaja Z'izn , que no pertanyen al partit i que els ha ridiculitzat milers de vegades per la llur penosa manca de tremp (votaren pels bolxevics abans d'ahir, pels menxevics ahir, i per qui gairebé els unesca en el mundialment famós congres d'unificació)—quan individus així reben un manifest de membres del nostre partit on fan propaganda contra l'aixecament. Hem d'agitar també a favor d'un aixecament. Que els individus anònims isquen a la llum del dia, i que encaren el càstic que mereixen per les llurs vergonyoses vacil·lacions, ni que tan sols siga pel ridícul davant tots els obrers amb consciència de classe. Tinc a la meua disposició tan sols una hora abans d'enviar aquesta lletra a Petrograd, i per tant tan sols puc dir un o dos mots sobre un dels «mètodes» dels tristos herois de l'eixelebrada tendència Novaja Z'izn . El intents del senyor V. Bazarov de polemitzar contra el camarada Riazanov, qui ha dit, i qui l'encerta mil vegades

en dir-ho, que «tots els qui creen en les masses ànims de desesperació i d'indiferència preparen l'aixecament».

El trits heroi d'una causa trista «raona» així:

«Que s'han conquerit mai la desesperança i la indiferència?».

O, ximples menyspreables de Novaja Z'izn ! Que saben d'exemples d'aixecaments en la història, on les masses de les classes oprimides fossen victorioses en una batalla desesperada sense haver-se vist reduïdes a la desesperació per llargs patiments i per un agreujament extrem de tota mena de crisis, on les masses no haguessen caigut en la indiferència envers els diversos pre-parlaments laicais, envers els qui juguen a la revolució, envers la reducció dels Lieberdan dels soviets d'òrgans de poder i d'aixecament a botigues de xerrameca buida?

O potser els ximplets menyspreables de Novaja Z'izn han descobert entre les masses una indiferència—per la qüestió del pa, per la prolongació de la guerra, pels camperols?